

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 354/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej GRABAN, TORMA & PARTNERS, s. r. o., Kováčska 53, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Adrián Graban, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 22 C 228/2011 z 12. septembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 95/2014 z 21. januára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 70/2015 zo 14. apríla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 C 228/2011 z 12. septembra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 95/2014 z 21. januára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 70/2015 zo 14. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu domáhal voči [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) nároku na zaplatenie sumy 2 762,95 € s príslušenstvom z titulu neuhradených fakturovaných súm účtovaných sťažovateľom za dodávku elektrickej energie.

Vzhľadom na to, že nárok uplatnený sťažovateľom vyplýval z viacerých faktúr, z ktorých vyplýval preplatok alebo nedoplatok, sťažovateľ zaslal okresnému súdu špecifikáciu nároku z 22. marca 2013, *„pričom z tohto prehľadu vyplýva aj to, prečo je Žalovaný povinný zaplatiť žalovanú sumu a prečo práve v takejto výške, za akú spotrebu, za aké obdobie, a ktoré preplatkové faktúry boli s ktorými nedoplatkovými faktúrami započítané“*.

O návrhu sťažovateľa rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom z 12. septembra 2013 tak, že ho zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 21. januára 2015 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu z 21. januára 2015 podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu, že tento rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a nepreskúmateľný, čím mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením zo 14. apríla 2016 tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ namieta, že napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu, ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sú arbitrárne, pričom z týchto rozhodnutí nie je „zrejmé, na čom postavili súdy svoj právny názor, že nárok Sťažovateľa je v celom rozsahu nedôvodný“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«59. Podľa Zmluvy bol Žalovaný povinný za dodanú elektrinu a ostatné poskytované služby riadne platiť. Ako bolo uvedené vyššie v tejto Sťažnosti (napr. odseky 7, 8 a 9), Žalovaný odobral od Sťažovateľa elektrinu v celkovom rozsahu 48.195 kWh, pričom počas trvania zmluvného vzťahu zaplatil len za 17.898 kWh. V Rozsudku 1 nie je vôbec žiadna zmienka o tom, že by sa s touto skutočnosťou nejakým spôsobom Porušovateľ v 1. rade vysporiadal.

60. Rozsudok 1 je navyše rozporný sám o sebe...

61. V predošlom odseku citovanej časti Rozsudku 1 na jednej strane Porušovateľ v 1. rade tvrdí, že „musela byť jej cena kompenzovaná jednostrannými zápočtami“, a na druhej strane (dokonca v tej iste vete) tvrdí, že „zostalo neuhradených len uvedených 2.762,95 eur, teda menej ako jedna polovica.“

62. Ak mal Porušovateľ v 1. rade za to, že nárok Sťažovateľa je v celom rozsahu nedôvodný, tak chcel zrejme tvrdiť to, že žalovaná suma musela byť kompenzovaná v celom rozsahu. Ale iba o niekoľko slov ďalej uvádza, že výsledkom tejto kompenzácie bola suma 2.762,95 eur. Sťažovateľ práveže vykonal kompenzáciu, ktorej výsledkom bolo, že Žalovaný zostal dlžný ešte 2.762,95 eur, ako uvádza aj Porušovateľ v 1. rade. Sťažovateľovi vôbec nie

je zrejmé, čo má znamenať potom formulácia „musela byť jej cena kompenzovaná“. Sťažovateľ uvádza, že táto cena bola práveže kompenzovaná. Akým konkrétnym spôsobom, to uvádza Sťažovateľ v Špecifikácii nároku, ktorú si vyžiadal Porušovateľ v 1. rade, pretože sa zrejme strácal v spletitosti jednotlivých faktúr. (uvedené Sťažovateľ Porušovateľovi v 1. rade nevyčíta, avšak keď už si vyžiadal Špecifikáciu nároku, tak z nej mal vychádzať) Prečo ale Porušovateľ v 1. rade zamietol nárok Sťažovateľa, zostáva naďalej záhadou. Z Rozsudku 1 sa to vyčítať nedá.

63. V nadväznosti na to, že Žalovaný zostal Sťažovateľovi dlžný za elektrinu v hodnote 30.297 kWh..., ako vyplýva z odsekov 7, 8, 9 a 59 tejto Sťažnosti, o čom nebol nikdy medzi Sťažovateľom a Žalovaným spor, mal Porušovateľ v 1. rade rozhodnúť o nároku Sťažovateľa v súlade so zásadou iura novit curia.

64. Nie je totiž pochopiteľné, aby niekto, keď odobral 30.297 kWh elektriny, nemusel platiť vôbec nič, ako sa nás snaží presvedčiť Porušovateľ v 1. rade. V súlade s nálezom Ústavného súdu citovanom v odseku 55 tejto Sťažnosti, mal Porušovateľ v 1. rade, ak aj mal za to, že Sťažovateľ porušil nejaké ustanovenie či už Zmluvy, alebo VOP, alebo relevantných právnych predpisov, rozhodnúť tak, že časť nároku Sťažovateľovi prizná.

66. Argumentácia Porušovateľa v 1. rade uvedená v odseku 4 tejto Sťažnosti o tom, že „Uvedené množstvá dodanej elektriny však nie sú pravdivé, pretože ako vyplynulo z výpovede odporcu a písomnej komunikácie medzi účastníkmi, odporca už dňa 27. 2. 2009 nahlásil navrhovateľovi telefonicky stav elektromeru na odbernom mieste ako 41.294 kWh vo vysokej tarife a 39.183 kWh v nízkej tarife. Bolo tak preukázané, že odporca vo fakturovanom období faktúry č. 7010303939, od 3. 2. 2009 do 1. 2. 2010 nespotreboval elektrinu v množstve v akom mu ju navrhovateľ fakturoval.“, nemôže v žiadnom prípade zodpovedať otázku, prečo by mal byť nárok Sťažovateľa nedôvodný v celom rozsahu, keď je preukázané, že Žalovaný za 30.297 kWh elektriny nezaplatil vôbec nič...

68. Nakoľko nárok Sťažovateľa je vyjadrení v peniazoch, a tento mu bol protiústavne nepriznaný, máme za to, že Porušovateľ v 1. rade porušil aj právo Sťažovateľa vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu.»

Sťažovateľ namieta, že krajský súd v napadnutom rozsudku z 21. januára 2015 neodpovedal dostatočne na skutočnosti, ktoré uviedol v odvolaní. V tejto súvislosti ďalej uvádza:

«73. ... aj odôvodnenie Rozsudku 2 je takisto nedostatočné, arbitrárne a absolútne nepreskúmateľné... V Odvolaní sa Sťažovateľ obširne vyjadroval k tomu, prečo je jeho nárok dôvodný, pričom odkazoval na konkrétne ustanovenia VOP v znení účinnom od 01. 01. 2010. Rovnako sa tiež obširne venoval tomu, prečo bol spôsob fakturácie Sťažovateľa, ako aj žalovaná suma správne a dôvodné. Máme za to, že len stručné skonštatovanie Porušovateľa v 2. rade, že Porušovateľ v 1. rade rozhodol správne, bez konfrontácie s dôvodmi uvedenými v Odvolaní, porušujú právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

74. Ak už aj Porušovateľ v 2. rade odkazoval na ustanovenia VOP, je zrejmé, že si pri rozhodovaní o Odvolaní pozeral úplne iné znenie VOP... Je v priamom rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania, aby Porušovateľ v 2. rade pri odpovediach na argumentáciu Sťažovateľa „si zobral do ruky“ VOP z nesprávneho obdobia. Takisto treba vziať do úvahy, že Porušovateľ v 2. rade nenariadil v tejto veci pojednávanie, a teda až z Rozsudku 2 sa Sťažovateľ dozvedel, že Porušovateľ v 2. rade celý čas „pracoval s nesprávnymi VOP“. Opätovne zdôrazňujeme, že v Odvolaní Sťažovateľ explicitne uvádzal, že sa jedná o VOP účinné od 01. 01. 2010.

75. Je teda zrejmé, že Porušovateľ v 2. rade namiesto toho, aby napravil arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť Rozsudku 1 tým, že by Rozsudok 1 zrušil, event. zmenil, sám vydal Rozsudok 2, ktorý trpí rovnakými vadami, ako Rozsudok 1, čím porušil tie isté ústavné práva Sťažovateľa ako Porušovateľ v 1. rade.»

Podľa sťažovateľa aj najvyšší súd porušil napadnutým uznesením označené práva tým, že dospel k svojvoľnému záveru, že okresný súd a krajský súd napadnuté rozsudky odôvodnili riadne, čím nenapravil ním vytykané nedostatky. Na tomto základe možno aj odôvodnenie napadnutého uznesenia považovať za nedostatočné. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nevyjadril *«k tomu, či je normálne, že Porušovateľ v 2. rade vychádza z nesprávneho dôkazu... Keď Porušovateľ v 2. rade uviedol, že citovaný bod sa vo VOP nenachádza, pričom je zrejmé, že daný bod sa vo VOP nachádza, tak sa to inak ako odňatie*

možnosti konať pred súdom nemôže nazývať. Porušovateľ v 2. rade ani nevyzval Sťažovateľa na vyjadrenie, že prečo (podľa mylného názoru Porušovateľa v 2. rade) odkazuje v Odvolaní na bod, ktorý neexistuje.

82. Porušovateľ v 3. rade odkázal na svoje stanovisko č. 1/2016... podľa názoru Sťažovateľa práveže o taký prípad (pozn. - keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“) práveže ide.

83. Sťažovateľ v Odvolaní uviedol, že Žalovaný elektrinu spotreboval. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná. Napriek tomu Porušovateľ v 2. rade potvrdil Rozsudok 1, ktorým Porušovateľ v 1. rade nárok Sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľ vyčítal Porušovateľovi v 1. rade, že nemôže celý nárok zamietnuť, pretože elektrina spotrebovaná bola (a zo strany Žalovaného zostalo ešte nezaplatených 30.297 kWh), avšak Porušovateľ v 2. rade túto skutočnosť prehliadol, alebo sa jej odmietol venovať.

84. Porušovateľ v 3. rade alibisticky uviedol, že Rozsudok 1 a Rozsudok 2 sú riadne odôvodnené, pričom... sa nevysporiadal s argumentáciu uvedenou v Dozvolaní (prečo má Sťažovateľ za to, že Rozsudok 2 je nedostatočne odôvodnený). Citované odôvodnenie Uznesenia v odseku 39 nemôže podľa nášho názoru spĺňať náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, nakoľko sa v tomto odôvodnení Porušovateľ v 3. rade nijakým spôsobom konkrétne nevyjadruje ku konkrétnemu prípadu, t. j. k Odvolaniu. Citovaný výňatok z odôvodnenia Uznesenia je iba všeobecným judikatórnym uvedením toho, čo sa chápe podľa konštantnej judikatúry riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia.».

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1..., základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu... rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 22 C/228/2011-174 zo dňa 12. 09. 2013, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/95/2014-199 zo dňa 21. 01. 2015 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/70/2015 zo dňa 14. 04. 2016 porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k.: 22 C/228/2011-174 zo dňa 12. 09. 2013, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/95/2014-199 zo dňa 21. 01. 2015 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/70/2015 zo dňa 14. 04. 2016 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Trenčín, Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi v sume 363,79 EUR na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu z 12. septembra 2013

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu z 12. septembra 2013. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy a premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde,

z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu z 12. septembra 2013, pretože ho preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa v tom čase účinného § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) krajský súd.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu z 21. januára 2015

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 21. januára 2015 potvrdil rozsudok okresného súdu z 12. septembra 2013. Poukázal na odôvodnenie tohto rozsudku, pričom následne na zdôraznenie správnosti jeho dôvodov uviedol tieto vlastné právne závery:

«Odvolací súd nepovažuje za naplnenie tohto dôvodu na odvolanie a zároveň ako ani dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ tú skutočnosť, že podľa jeho názoru súd prvého stupňa neuviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že predmetný vzťah medzi účastníkmi je záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi jednak ustanoveniami zmluvy ako aj všeobecnými obchodnými podmienkami.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa vzťah medzi účastníkmi považoval za takýto vzťah, keď poukazuje na uzatvorenie zmluvy o dodávke elektriny a povinnosti oboch účastníkov z nej vyplývajúce.

Pokiaľ ide o porušenia jednotlivých ustanovení všeobecných obchodných podmienok, na ktoré poukazuje žalobca v odvolaní, tak v bode 9.3 oddielu IX – platobné podmienky a fakturácia je uvedené, že faktúru za spotrebu elektriny vyhotoví dodávateľ na základe odpočtu určeného meradla, vykonaného v súlade s prevádzkovým poriadkom alebo odhadom, v prípade neprístupnosti určeného meradla vo faktúre za spotrebu elektriny sa uvedie rozdiel medzi predpokladaným odberom, skutočným odberom elektriny a služieb distribúcie.

Žalobca uplatňuje svoju pohľadávku voči žalovanému na základe faktúry č. 7010303939, čo aj v priebehu konania ako aj v odvolaní opakovane zdôrazňuje. V citovanej faktúre bola vyfakturovaná žalovanému suma za spotrebu za obdobie od 03. 02. 2009 do 01. 02. 2010, a to celkovou sumou 5.624,50 eur. Táto faktúra pritom nesplňa náležitosti upravené v bode 9.3 všeobecných obchodných podmienok a navyše sám žalobca ju následne opravoval a upravoval, pričom aj žalovaná suma nie je totožná s fakturovanou, hoci to tak v žalobe uvádza. Zároveň je potrebné poukázať na to, že v žalobe s veľmi stručným skutkovým dejom žalobca nesprávne uvádza aj dátum uzavretia zmluvy o dodávke elektriny. Bod 9.6 oddielu IX, ktorý taktiež v odvolaní cituje žalobca sa týka splatnosti faktúry, ktorá v danom prípade medzi účastníkmi nie je sporná, ale ide len o správnosť vyfakturovanej sumy.

Rovnako bod 6.3 VOP, z ktorého vyvodzuje žalobca povinnosti žalovaného upravuje len otázku reklamácie, a to tak, že dodávateľ reklamáciu prešetrí a výsledok

prešetrenia oznámi odberateľovi v lehote 30 dní od prijatia reklamácie písomne, telefonicky, alebo e-mailom na adresu udané odberateľom. Rovnako postup týkajúci sa kompenzácie odberu v danom prípade nie je upravený v bode 9.6 VOP, ako na to poukazuje žalobca v odvolaní, keďže v citovanom ustanovení je upravená len splatnosť faktúry tak, že splatnosť faktúry je 14 kalendárnych dní od dátumu jej vyhotovenia a ak prípadne tento deň na sobotu, štátny sviatok alebo deň pracovného pokoja, dňom splatnosti je najbližší nasledujúci pracovný deň.

Zároveň nie je zrejmé, z čoho vyvodzuje žalobca porušenie povinnosti žalovaným s tým, že tieto povinnosti majú byť uvedené v bode 3.9 VOP, keď bod 3 oddielu III končí pri bode 3.6 a bod 3.9 tento oddiel vôbec neobsahuje.

Žalobca napokon súdu prvého stupňa neopodstatnene vyčíta, že neakceptoval zhodné vyhlásenia účastníkov o tom, že v čase kontroly bol počiatočný stav meradla týkajúci sa vysokej spotreby 41697 kWh a nízkej spotrebe 39957 kWh.

V konaní bolo rovnako preukázané, že odber energie na predmetnom odbernom mieste bol len do 03. 02. 2009, kedy aj žalovaný oznámil žalobcovi stav elektromera, avšak podľa vyjadrenia samotného žalobcu len zodpovedný zamestnanec toto „zabudol“ poznačiť. Vzhľadom na to, že aj pri kontrole 01. 02. 2010 bol zistený rovnaký stav elektromeru, čo účastníci aj na pojednávaní súdu prvého stupňa zhodne prehlásili, nebol potom ani dôvod na stanovenie platieb za ďalšie obdobie odhadom.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. nepovažoval preto odvolací súd za opodstatnene uplatnený.

Citovaný dôvod na odvolanie je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho totiž je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Súdu prvého stupňa sa nedá vyčítať, že by bral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, alebo že by neprihliadal na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. V konaní boli vypočítané

aj svedkovia, a to zamestnanci žalobcu, ktorí vypovedali len všeobecne o postupe v súvislosti s ukončením odberu, na konkrétny prípad si nepamätali a neuviedli pre vec žiadne podstatné okolnosti.

Odvolaací súd zároveň nepovažuje opodstatnenú námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Ustanovenie § 157 ods. 2 upravuje náležitosti odôvodnenia rozsudku tak, že v odôvodnení uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku tieto náležitosti spĺňa.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil, keďže preskúmaním nezistil opodstatnenosť dôvodov na odvolanie, uplatnených žalobcom v jeho odvolaní, najmä keď v priebehu prvostupňového ani odvolacieho konania sa mu nepodarilo preukázať, ktoré ustanovenia všeobecných obchodných podmienok žalovaný porušil a najmä opodstatnenosť pohľadávky, ktorú žalobca v konaní uplatňuje.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj napadnutý rozsudok okresného súdu z 12. septembra 2013, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa na zaplatenie špecifikovanej sumy. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Navrhovateľ sa v konaní domáha zaplatenia nedoplatku 2.762,95 eur na cene dodanej elektriny a ostatných služieb, ktorá vyplýva z faktúry č. 7010303939, po vykonaní jednostranných započítaní vzájomných pohľadávok zo strany navrhovateľa. Uvedenou faktúrou navrhovateľ vyfakturoval odporcovi služby dodávky a distribúcie elektriny za obdobie od 3. 2. 2009 do 1. 2. 2010, pričom v tomto období mal navrhovateľ odporcovi dodať do odberného miesta 13609 kWh vo vysokej tarife, takže konečný stav meradla vo vysokej tarife bol 41697 kWh, a 4886 kWh v nízkej tarife, takže konečný stav meradla v nízkej tarife bol 39957 kWh. Uvedené množstvá dodanej elektriny však nie sú pravdivé, pretože ako vyplynulo z výpovede odporcu a písomnej komunikácie medzi účastníkmi, odporca už dňa 27. 2. 2009 nahlásil navrhovateľovi telefonicky stav elektromeru na odbernom mieste ako 41.294 kWh vo vysokej tarife a 39.183 kWh v nízkej tarife. Bolo tak preukázané, že odporca vo fakturovanom období faktúry č. 7010303939, od 3. 2. 2009 do 1. 2. 2010, nespotreboval elektrinu v množstve v akom mu ju navrhovateľ fakturoval. Pokiaľ aj bola zo strany odporcu vo fakturovanom období nejaká elektrina spotrebovaná /s ohľadom na konečný stav elektromeru zistený pri reálnom odpočte dňa 9. 3. 2010/, musela byť jej cena kompenzovaná jednostrannými zápočtami, ktoré vykonal navrhovateľ a ktorými z celkovej sumy 5.624,50 eur fakturovanej faktúrou č. 7010303939 zostalo neuhradených len uvedených 2.762,95 eur, teda menej ako jedna polovica.

Navrhovateľ tak nemá právo na zaplatenie ceny dodanej elektriny a ostatných služieb podľa uvedenej faktúry č. 7010303939 a preto súd jeho návrh v celom rozsahu zamietol.“

Z argumentácie krajského súdu v napadnutom rozsudku v spojení s rozsudkom okresného súdu vyplýva záver, že sťažovateľ nepreukázal opodstatnenosť uplatnenej pohľadávky. Konajúce súdy poukázali na to, že sťažovateľ si uplatnil nárok na zaplatenie špecifikovanej sumy na základe faktúry č. 7010303939 za obdobie od 3. februára 2009 do 1. februára 2010. Krajský súd uviedol, že odber elektriny bol na uvedenom odbernom mieste do 3. februára 2009 s tým, že žalovaný nahlásil stav elektromera 27. februára 2009, pričom zamestnanci sťažovateľa mali opomenúť tieto skutočnosti zaznamenať. Konajúce súdy poukázali tiež na nezhody v stavoch elektromera – išlo o nezgodu medzi stavom elektromera podľa nahlásenia žalovaným k 27. februára 2009 a konečným stavom

elektromera pri reálnom odpočte 9. marca 2010. Aj na základe týchto skutočností okresný súd dospel k záveru, že žalovaný nespotreboval vo fakturovanom období elektrinu v množstve, v akom mu ju sťažovateľ fakturoval. Ústavný súd takto konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov konajúce súdy dospeli k záveru, že sťažovateľ nepreukázal opodstatnenosť uplatneného nároku, čo bolo dôvodom na zmietnutie návrhu sťažovateľa. Tento právny záver ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný. Uvedený právny záver je zároveň dostatočným podkladom pre výrok konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zaplatenie špecifikovanej sumy.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, možno konštatovať, že sú výlučne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania (strany), ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania (strán), pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka (porovnaj m. m. IV. ÚS 135/2012, II. ÚS 659/2016). Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom výlučne odlišného právneho názoru sťažovateľa na predmet sporu. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu zo 14. apríla 2016

Argumentácia sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté ako neprípustné podľa v tom čase platného a účinného § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP, sa sústreďuje predovšetkým na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Sťažovateľ v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu namietal, že ním došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, keďže toto rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne. Sťažovateľ rovnako namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, čím je daná existencia vady podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP, resp. argumentoval tzv. inou vadou podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal

s dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania, sledujúc pritom skutočnosť, či nemožno sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení najprv preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom dospel k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 ods. 1, 2 a 3 OSP prípustné. Následne preskúmal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu s prihliadnutím na § 242 ods. 1 druhú vetu OSP aj z dôvodov uvedených v § 237 OSP, a to predovšetkým z dôvodu existencie prípadnej vady podľa § 237 písm. f) OSP, ktorej sa sťažovateľ dovolával. Najvyšší súd následne uviedol:

«S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom...

K námietke dovolateľa, pokiaľ ide o nevykonaný dôkaz treba uviesť, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníka konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O. s. p. (R 125/1999).

Pokiaľ navrhovateľ namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu i prvostupňového súdu treba uviesť, že právo

na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patri medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (por. napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu aj prvostupňového súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Samotná skutočnosť, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku nezodpovedá predstave navrhovateľa ešte neznamená, že mu tým bola odňatá možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje tiež na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016, v zmysle ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Ako sa uvádza v dôvodoch citovaného Stanoviska, „V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach ESLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len

vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neuvedenej”.
V preskúmvanej veci však o takýto výnimočný prípad nejde.»

K ďalším námietkam sťažovateľa najvyšší súd uviedol:

„Navrhovateľ svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že v konaní došlo k tzv. inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Iná vada je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantné, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. O tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.)... Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia

(viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že navrhovateľ neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerespektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnych prípadoch nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia

porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017